

souchotě a byl komandován do praporní kanceláře, zdali se nemoc jeho nepolepší.

Nelepšila se, a Lemaninský měl býti na zakročení plukovníka poslán od pluku domů. To bylo také příčinou, že střelil po plukovníku, jemuž také přikládal vinu své choroby, poněvadž na jeho rozkaz musel se uríčen při cvičení přebrodit řekou. Jak se ukázala tedy krev, odechli si u praporu, zvláště oněch osm střelců, kteří byli komandováni, aby prokázali poslední službu svému kamarádu. Ale kdo si u pluku myslel, že šikovatel Lemaninský ze dvou sebevražedných pokusů vyvázlý unikne zastřelení tak zvanou přirozenou smrtí, mýlil se.

Každodenně konaly se lékařské porady nad jeho ložem, jako by stonal generál. Lemaninský léčen podle všech možných metod, lili do něho vína, dráždili žaludek jeho utrýchem, zkrátka nastal o něj houževnatý zápas se smrtí, kteréž jej vyrvati chtěli stůj co stůj, aby jej smrti odevzdati mohli. Vše dělo se na rozkaz nového plukovníka, jemuž každodenně musel podáván býti raport, jak se šikovateli vede. Nešťastník chřádl stále víc a neměl k poslednímu dýchnutí již daleko, když náhle nemoc jeho vzala obrat příznivý. A byl to právě můj strýc, který připadl na prostředek, jenž způsobil, že se podařilo (to bylo takřka rozkazem každodenně mu opakovaným) postavit Lemaninského na nohy, aby mohl jíti dvacet kroků z cely na dvůr do kouta, kde už tři čtvrti roku pobity byly zdi prken-

ným plotem, aby kule při exekuci vystřelené neodrazily se a nezasáhly někoho, pro koho určeny nebyly. Zkrátka Lemaninskému namluvili, že dostane milost, že jeho věc stojí velmi příznivě, a ač jej čekala Sibiř, kouzelné slovo „milost“ na člověka, který se dvakrát pokusil o sebevraždu, mělo tak zázračný účinek, že se počal vůčihledě zotavovati. Zrovna když jsem do K—a přijel, začal Lemaninský chodit a chodil už bez berlí. Jednoho večera zavedla jej stráž namíste k loži v nemocnici, kde tři čtvrti roku zápasil se smrtí, do přízemní cely se zamřížovaným oknem, hledícím na dvůr zrovna do kouta, prkny pobitého. Zůstali u něho dva vojáci s nasazenými bodáky, dva se postavili přede dveře, přišel profous a kapitán auditor a přečtli Lemaninskému, že bude ve dvanácti hodinách zastřelen. Poslední, co toho večera šikovatel Lemaninský viděl, bylo, jak vojáci nasypali v koutě prkny obedněm čerstvé bílé drtiny.

A druhého dne časně zrána Lemaninského zastřelili. Viděl jsem to a nezapomenu na to do nejdlejší smrti. Dvůr byl malý a jako všude v pevnostních budovách vojenských obklíčený vysokými zdmi, jen jedna strana byla otevřena. Přes zeď v tu stranu nižší a vraty opatřenou bylo viděti pevnostní násep s hrubou římsou a velikým kamenným štítem, na němž rozpínal se carský orel, vršek náspu žlutal se mladou travou a nad ním v dálavě právě v zářezu náspu